

Svar:

Bestemmelsen i § 53 a, stk. 2, i L 112 vil ikke i sig selv være til hinder for, at oplysninger, som et pengeinstitut har modtaget i den forbindelse med udstedelsen af et betalingsmiddel, videregives til andre koncernvirksomheder med henblik på, at disse virksomheder kan anvende oplysningerne til brug for markedsføring over for indehaveren af det pågældende betalingsmiddel. Det er dog en forudsætning herfor, at de pågældende oplysninger kan betegnes som sædvanlige kundeoplysninger, og at den modtagende virksomhed er underlagt tavshedspligt. Er det ikke tilfældet, vil oplysninger kun kunne videregives til markedsføring, hvis den pågældende har givet sit samtykke til videregivelsen.

Det er herudover en forudsætning for videregivelsen, at denne også er tilladt efter reglerne i lovforslaget om behandling af personoplysninger. Om dette spørgsmål kan jeg henvise til Registertilsynets udtalelse til brug for erhvervsministerens besvarelse af spørgsmål 11. I udtalelsen anfører Registertilsynet følgende:

»Også her gælder det, at en sådan brug af oplysninger meget vel kan tænkes at være i strid med L 147 § 5, stk. 2. Hvis behandlingen (videregivelse med henblik på markedsføring) kan finde sted, skal reglerne i L 147, § 6, stk. 2-4, og § 36, iagttages.«

Jeg skal desuden henvise til besvarelsen af spørgsmål 25.

Spørgsmål 27:

Ministeren bedes oplyse, om et finansielt institut som udsteder af et betalingsmiddel må videregive de oplysninger, instituttet modtager i forbindelse med kreditvurderingen af kunden til andre virksomheder med henblik på disses eller 3. mands markedsføring.

Svar:

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 53 a indebærer, at et pengeinstitut ligesom i dag ikke uden kundens samtykke vil kunne videregive fortrolige kundeoplysninger – herunder oplysninger, som virksomheden har modtaget i forbindelse med kreditvurdering – til virksomheder uden for koncernen med henblik på disses eller tredjemands markedsføring?

Jeg skal desuden henvise til besvarelsen af spørgsmål 25.

Spørgsmål 28:

Ministeren bedes oplyse, om et finansielt institut som udsteder af et betalingsmiddel må anvende de sædvanlige/generelle oplysninger om kundeforholdet til egen markedsføring.

Svar:

I lighed med bank- og sparekasselovens nugældende bestemmelser regulerer den foreslåede bestemmelse i § 53 a ikke et pengeinstituts adgang til at anvende oplysninger, som pengeinstituttet har modtaget fra en kunde til at markedsføre sig over for den pågældende kunde. Spørgsmålet må derfor afgøres efter anden lovgivning.

Som anført i erhvervsministerens besvarelse af spørgsmål 13 til L 63 er det Registertilsynets opfattelse, at bestemmelsen om formålsbestemthed i § 5, stk. 2, i forslaget til en ny lov om behandling af personoplysninger ikke vil være til hinder for en sådan anvendelse af oplysningerne.

Det må derfor antages, at pengeinstituttet i almindelighed vil kunne anvende de pågældende oplysninger som anført i spørgsmålet. Det er dog en forudsætning herfor, at pengeinstituttet iagttager de foreslåede regler i markedsføringsloven § 6 a, jf. herom ovenfor under pkt. 3. Det indebærer bl.a., at pengeinstituttet ikke må foretage markedsføring over for den pågældende kunde, hvis kunden over for pengeinstituttet har frabedt sig henvendelser i markedsføringsøjemed eller pengeinstituttet – gennem undersøgelse af den såkaldte »Robinson-liste« – bliver bekendt med, at kunden har fået indsat en markering i CPR om, at vedkommende frabeder sig direkte markedsføring.

Jeg skal desuden henvise til besvarelsen af spørgsmål 25.

Spørgsmål 29:

Ministeren bedes oplyse, om et finansielt institut som udsteder af et betalingsmiddel må videregive de sædvanlige/generelle oplysninger om kundeforhold til andre koncernforbundne virksomheder med henblik på markedsføring.

Svar:

Den foreslåede bestemmelse i bank- og sparekasselovens § 53 a vil – i lighed med den nugældende bestemmelse i lovens § 54, stk. 2 – ikke i sig selv være til hinder for, at et pengeinstitut videregiver sædvanlige kundeoplysninger til an-